

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET BEČHELI protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 8855/08)

PRESUDA

STRASBOURG

2. svibnja 2013.

Ova presuda je konačna, ali može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Bečeheli protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući kao Odbor u sastavu:

Elisabeth Steiner, *predsjednica*,
Mirjana Lazarova Trajkovska,
Ksenija Turković, *suci*,

i André Wampach, *zamjenik tajnika Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 9. travnja 2013. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 8855/08) protiv Republike Hrvatske što ga je 9. siječnja 2008. godine hrvatski državljanin, g. Marijan Bečeheli („podnositelj“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“).

2. Podnositelja je zastupao g. Lj. Drageljević, odvjetnik iz Rijeke. Hrvatsku vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

3. Dana 21. ožujka 2012. godine o zahtjevu je obaviještena Vlada.

ČINJENICE

4. Podnositelj je rođen 1963. godine i sada služi zatvorsku kaznu u Kaznionici u Lepoglavi.

5. Dana 14. lipnja 2004. godine podnositelj je optužen pred Županijskim sudom u Rijeci s još dvadeset dva druga okrivljenika za trgovinu drogom, nuđenje nezakonitih stvari brojnim osobama i iznudu.

6. Dana 5. siječnja 2006. godine Općinski sud u Rijeci objavio je presudu kojom je proglasio podnositelja krivim za djela za koja je optužen te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina i šest mjeseci.

7. Dana 5. lipnja 2006. godine podnositelj je premješten iz Zatvora u Rijeci u Zatvor u Zagrebu.

8. Dana 4. rujna 2006. godine podnositeljevu punomoćniku dostavljen je pisani primjerak presude.

9. I podnositelj i Županijsko državno odvjetništvo u Rijeci žalili su se protiv prvostupanske presude.

10. Dana 31. svibnja 2007. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske prihvatio je žalbu državnog odvjetništva i povišio podnositeljevu zatvorsku kaznu na devet godina i šest mjeseci.

11. Dana 30. srpnja 2007. godine podnositelj je podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Tvrdio je da je presuda Vrhovnog suda povrijedila njegova ustavna prava na odgovarajuće vrijeme i uvjete za pripremu obrane i na slobodno općenje s braniteljem te da se u kaznenom postupku protiv njega koristilo nezakonito pribavljenim dokazima.

12. Dana 23. prosinca 2010. godine Ustavni sud odbio je podnositeljevu ustavnu tužbu. Njegova odluka dostavljena je podnositeljevu punomoćniku 14. siječnja 2011. godine.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

13. Podnositelj prigovara da je duljina postupka pred Ustavnim sudom bila nespojiva sa zahtjevom „razumnog roka“ navedenim u članku 6. stavku 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da sud pravično... ispita njegov slučaj....“

A. Dopuštenost

14. Vlada osporava dopuštenost ovog prigovora tvrdeći da je podnositelj zlorabio svoje pravo na podnošenje zahtjeva jer nije obavijestio Sud o odluci Ustavnog suda od 23. prosinca 2010. godine.

15. Sud ponavlja da, ako podnositelj propusti podnijeti sve dokumente koje bi Vlada, ili čak i Sud, smatrali mjerodavnim za konačno ispitivanje predmeta, to ne bi *per se* trebalo predstavljati zlouporabu prava na podnošenje zahtjeva (vidi predmet *Milošević protiv Srbije* (odl.), stavak 40., br. 20037/07, 5. srpnja 2011.). Stoga smatra kako činjenica da podnositelj u ovom predmetu nije pravovremeno obavijestio o odluci Ustavnog suda od 23. prosinca 2010. godine, iako je za žaljenje, ipak u ovim okolnostima ne predstavlja zlouporabu njegova prava na podnošenje zahtjeva. Prigovor Vlade stoga treba odbiti.

16. Sud nadalje primjećuje da ovaj prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije. Uz to primjećuje i da on nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba utvrditi da je dopušten.

B. Osnovanost

1. Razdoblje koje treba uzeti u obzir

17. Razdoblje koje treba uzeti u obzir započelo je 30. srpnja 2007. godine, kad je podnositelj podnio svoju ustavnu tužbu, a završilo 14. siječnja 2011. godine, kad je odluka Ustavnog suda dostavljena podnositeljevu punomoćniku. Tako je trajalo više od tri godine i pet mjeseci.

2. Razumnost duljine postupka

18. Sud ponavlja kako se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na sljedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja i mjerodavnih vlasti (vidi, između mnogo drugih izvora, predmet *Pélissier i Sassi protiv Francuske* [VV], br. 25444/94, stavak 67., ECHR 1999-II).

19. Sud je često utvrdio povrede članka 6., stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se otvarala slična pitanja kao u ovome predmetu (vidi, na primjer, predmet *Pitra protiv Hrvatske*, br. 41075/02, stavak 21., 16. lipnja 2005.).

20. Pregledavši sve materijale koji su mu dostavljeni, Sud smatra da Vlada nije iznijela ni jednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da dođe do drugačijeg zaključka u ovome predmetu. S obzirom na svoju sudsku praksu o ovoj temi, Sud smatra da je duljina postupka u ovome predmetu bila prekomjerna i da nije ispunila zahtjev „razumnoga roka“.

Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

II. OSTALE NAVODNE POVREDE KONVENCIJE

21. Podnositelj također prigovara da nije imao odgovarajuće vrijeme za pripremu svoje obrane zbog vrlo opsežnog spisa predmeta i činjenice da je tijekom žalbenog postupka bio prebačen u drugi zatvor. Nadalje prigovara da su izvjesni dokazi, kojima se koristilo protiv njega u kaznenom postupku, bili pribavljeni nezakonito. Poziva se na članak 6. stavak 3. (b) i (c) Konvencije.

22. U svjetlu svih materijala koje posjeduje te u mjeri u kojoj su stvari koje su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da ovaj dio zahtjeva ne upućuje na postojanje bilo kakve povrede Konvencije. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. kao očigledno neosnovan, i da ga treba odbiti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

23. Članak 41. Konvencije propisuje:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do ozljede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućuje samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

24. Podnositelj nije podnio zahtjev za pravičnu naknadu, stoga Sud smatra da nije pozvan dosuditi mu bilo koji iznos s te osnove.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je prigovor koji se odnosi na prekomjernu duljinu postupka dopušten a ostatak zahtjeva nedopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 2. svibnja 2012. godine, u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

André Wampach
zamjenik tajnika

Elisabeth Steiner
predsjednica